

Jona 2

Preek: Eindelijk op de knibbels

Bijzonderheid: Viering heilig avondmaal

Liturgie: Welkom
EL 7b: 1,2,3: Mijn herder is de Here God
Begroeting
EL 7b: 5: Genade en goedheid
Gebed
Lezen: [Jona 2](#)
Psalm 42: 4,7
Overdenking
EL 371: 1,3,4: Mijn Jezus, ik houd van U
Collecten
De tafel wordt klaargemaakt
Inzettingswoorden
EL 8: Als een hert dat verlangt naar water
Viering HA
Zingen: Gezang 358: 6
Dankgebed
Zingen: Psalm 150: 1,2
Zegen
Gezang 456: 3

Eindelijk.

Jona gaat op de knieën.

Zijn verzet heeft nu wel lang genoeg geduurd.

Het begon met die vlucht per schip naar Tarsis.

En tijdens de vaart dan steekt me daar toch een storm op.

Gigantisch.

Iedereen aan boord is bang en iedereen gaat op de knieën om hun goden aan te roepen.

Iedereen ... behalve Jona.

Hij ligt te slapen.

Het is net of het allemaal langs hem heen gaat.

Hij zit helemaal in zijn eigen wereldje.

Maar dan opeens die stem van de schipper.

Hé, wat lig jij daar te slapen?

Word wakker en bid met ons mee.

En nog steeds dringt het niet door tot Jona.

Hij moet nog verder in het nauw gedreven worden.

De mannen gaan het lot werpen en dat valt natuurlijk op Jona.

En als dat gebeurt, ja, dan kan hij geen kant meer uit.

Dan moet hij met zijn hele verhaal voor de dag komen.

En dat doet hij ook en hij zegt daarbij, wat ze met hem moeten doen: Gooi mij maar overboord, dan zal de storm ophouden.

Nou, daar willen die mannen eerst niks van weten. Eerst nog maar eens proberen om het schip aan land te krijgen. Maar als dat niet lukt, ja, dan gaan deze mannen eerst weer op de knieën en dan pakken met angst en beven Jona op.

Jona wordt gejonast. Van je 1,2 ...

En dan ... dan wordt het stil.

De wind gaat liggen.

De hoge golven verdwijnen.

De mannen kijken met verbazing toe en gaan weer op de knieën om de God van Jona te danken.

En Jona?

Je verwacht, dat het met hem gebeurd is.

Misschien zag Jona op het laatste moment zijn leven in een flits voorbij gaan.

Net als die andere mensen, die op zo'n kritiek moment van alles te zien krijgen.

Maar dan die wonderlijke redding.

Die grote vis, die Jona opslokt.

Wat voor een vis dat is geweest, dat weet ik niet.

Was het een walvis? Of een potvis?

Misschien wel de Leviathan, het grote zeemonster, die we vaker in de bijbel tegenkomen.

Daar wordt over gesproken in Psalm 74 en ook in Jesaja 27.

In ieder geval komt Jona terecht in de buik van die grote vis.

En daar komt hij tot de ontstellende ontdekking, dat hij nog leeft.

Dit had zijn dood moeten zijn en hij bevindt zich ook bij wijze van spreken in het graf; in het dodenrijk.

Hij gaat de diepte in.

Maar hij leeft.

En dat maakt hem heel klein.

Jona, gaat op de knibbels.

Eindelijk, maar hij doet het en hij dankt God voor zijn redding.

Jona 2 is één groot danklied.

Dat is toch wel bijzonder.

Een danklied!

Ja natuurlijk, het is een wonder dat hij er nog is en dat hij nog leeft.

Maar vraag niet hoe.

Moet je eens kijken naar zijn situatie.

Daar zit hij in de buik van die vis.

Temidden van al die troep, die daar rondrijft.

Met stukken zeewier in zijn haar.

En dat heeft hij allemaal aan God te danken.

Moet je eens horen wat Jona daarover zegt.

Vers 4:

U slingerde mij de diepte in, naar het hart van de zee.

*Door kolkend water ben ik omgeven,
Zwaar slaan uw golven over mij heen.*

Begint Jona nu te klagen en te schoppen?
Is dit iets van: Nou, dit heeft u mij allemaal aangedaan?

Nee, dat is het toch niet, al zou je je dat misschien wel kunnen voorstellen.
Maar wat Jona vooral doet, is danken.
Jona kijkt verder dan zijn neus lang is.
Door alles heen ziet hij ook de hand van God.
Die hand die hem vast blijft houden.

Hoor maar hij zegt.

Vers 7b en ook vers 10:

*Maar u trekt mij levend uit de dood omhoog,
o HEER, mijn God!
Ik zal mijn stem in dank verheffen
En u offers brengen;
mijn geloften los ik in.
Het is de HEER die redt!*

Voor Jona is het een groot wonder.
Een wonder van genade.
Zeker na wat hij allemaal gedaan heeft en teweeggebracht heeft.
Dat beseft hij nu maar al te goed.
Daarom gaat hij op de knibbels om God te danken voor zijn redding.

Eigenlijk zie ik in Jona ook wel iets van mijzelf.
Want dat ken ik.
Vluchten van God. Je eigen gang gaan.
Helemaal vastlopen en dan toch verder mogen gaan.

Ik kijk ook naar de kerk.
We weten allemaal dat de kerk het niet gemakkelijk heeft.
De kerk in Nederland wordt kleiner.
Er zijn zorgen om de middengroep en daarmee ook om de kinderen.

Daar gaat het ook om in een verhaaltje over een predikant, die stond te kijken bij een stratenmaker.
De man was druk bezig. Hij zat op z'n knibbels en legde de straatklinker er één voor één in.
De dominee keek belangstellend toe, hoe hij dit deed.
Opeens sprak de stratenmaker hem aan: *Jij bent toch een dominee?*
Verbaasd keek de predikant hem aan en knikte bevestigend.
Ja, zei de stratenmaker, ik ken jou wel een beetje. Ik heb je wel eens vaker gezien. Maar hoe gaat het eigenlijk in de kerk. Niet zo best, hè? Maar weet je wel, dat jouw werk en mijn werk wel wat op elkaar lijken?
Weer keek de predikant verbaasd en vroeg: *Nee, dat wist ik niet. Hoe bedoel je dat?*

Nou, zei die stratenmaker, dat zal ik je vertellen. Wij doen allebei ons werk op de knibbels en we gaan allebei achteruit.

Daar mag natuurlijk om gelachen worden, maar het is wel de realiteit.
De kerk heeft het in deze tijd erg moeilijk.

En niet alleen de kerk, maar ook de wereld heeft het moeilijk.
Als ik kijk naar de politiek, die vastloopt en die niet weet wat er gedaan moet om de crisis aan te pakken. Moet er nog meer bezuinigd worden of moet er juist meer geïnvesteerd worden?
En dan vrede, die steeds weer wordt verstoord.
Bedrijven die het niet meer redden.
De stijgende werkloosheid.
Het aantal voedselpakketten, dat alleen maar toeneemt.
En zo kun je nog wel even doorgaan.

Je zou, wat dat aangaat, kunnen zeggen, dat wij in die vis zitten.
We zien de troep om ons heen.
We zijn verstrikt in al dat zeewier.
Wat een stank en wat een ellende.
En toch kunnen we verder kijken.
Net als Jona.
Want door alles is heen is er iemand, die ons vasthoudt.
Één die ons redt.

Maar wacht eens even. Wat zie ik daar dan van?
Ik zie alleen maar ellende. Nare ziektes en oorlogen.
Als God er dan is, waarom doet Hij daar dan niets aan? Waarom laat Hij ons daarin zitten?

Die vragen kan ik mij voorstellen.
Er gebeuren dingen, die onbegrijpelijk zijn.

En toch ... dat we er nog zijn; dat je leeft; dat je kunt zien en kunt horen; kunt praten en kunt voelen ... dat is toch een wonder.

Ik kijk weer even naar Jona.
Hij wordt gejonast en hij plonst het water in.
Op dat moment zijn er geen engelen, die hem redden.
Er komt geen hemelse reddingsbrigade.
Nee, hij wordt opgeslokt door een vis, die hem meeneemt de diepte in.
En Jona blijft in die vis drie dagen en drie nachten.

Drie.
Dat is een bijzonder getal.
Je gedachten gaan dan naar de Heiland, naar Jezus Christus, die drie dagen in graf was.
Je denkt ook aan Zijn woorden in Matteüs 12, waar Jezus zegt:

Zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de grote vis zat, zo zal de Mensenzoon drie dagen en drie nachten in het binnenste van de aarde verblijven.

Drie.

Dat is ook het getal van volheid.

Dat is ook ons hele aardse leven.

Ons bestaan in de vis.

Leven temidden van al die ellende.

En toch is het leven!

En toch zijn er ook momenten, dat je geniet.

Momenten, dat je weet: God is er. Hij houdt ons vast. En er komt een dag, dat Hij ons uit die vis bevrijdt. Er komt een dag, dat dat donkere en dat al die ellende verdwijnen en dat daar licht en ruimte voor in de plaats komen.

Dat geeft hoop en zo staan we toch in deze wereld!

Niet als mensen zonder hoop, maar als mensen met hoop.

Met hoop, die zich richt op God.

Op de God van wonderen.

Op die God, die zelfs zo'n vis kan inschakelen om Jona te redden.

Op de levende God, die heeft laten zien dat Hij de dood en het graf heeft overwonnen.

Hij kan veel meer doen, dan wij bidden of beseffen.

Hij is de God van leven en van redding.

Straks vieren wij het heilig avondmaal.

We zien dan de tekenen van brood en van wijn.

Dat zien we met onze ogen.

Maar het gaat om meer dan wat we zien.

We mogen ook verder kijken. Er doorheen kijken.

Want dat brood en die wijn, die wijzen op onze Redder.

Op Jezus Christus, die Zijn lichaam en Zijn bloed gaf om jou en mij te redden.

Hij stierf voor ons aan het kruis om ons hét ware leven te kunnen geven; het eeuwige leven; het leven met God.

En als ik dat zie, ja, dan kan ik dat lied vanuit mijn hart meezingen:

*Mijn Jezus, ik hou van U,
ik noem U mijn vriend;
Want u nam de straf op U,
die ik had verdiend.*

Een gezegend avondmaal toegewenst!

Amen.

Piet Hulshof, 16 juni 2013